

Георги Пехливанов
Добрите момчета

Спри се за миг, мое вечно страдание –
нека секунда живея,
нека усетя любовно ухане –
което отдавна копнея!

Вечно ще падам – в живота опарен
и тъй – ще си търся късмета,
не – няма място в света ти вулгарен –
за нас...добрите момчета.

До края се борим, в любов се обричаме –
тъй вечно живота ни газим
и казват, че луди сме – тъй да обичаме –
но лудите – господ ги пази.

В твоята джунгла – не ще оцелеем –
тук силни са тези с парите
и своите чувства – все тъй ще пилеем –
но вечно...ще пазим мечтите.

Виновни ли трябва да бъдем, животе –
че лоши – не можем да бъдем
и своите копнежи...и своята обич –
тъй вечно ли трябва да пъдим?

Хайде, стига сме близали раните
и сълзите дето ги леем,
умираме вечно – все ние сме слабите –
а всъщност...кога ще живеем?!

КРАЙ

© Георги Пехливанов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6728>]